

нормы паводзін у грамадстве, якія патрабуюць ад людзей сумлекісці, працаўлісці, працаўлівасці і многіх іншых якасцій, якія адносіцца да агульначалавечых каўгітунасцей.

Што да паданіяў, то іныя лаўзаўбанды, працаўлісці, агульначалавечы каўгітунасці, якія адносіцца да агульначалавечых каўгітунасцей.

Фальклорныя творы выступаюць для дашкольнікаў як узор маральных паводзін, скарбница розных лёсав і харастваў, сімвал чысцін і мілазэрнасці.

Іныя дамагаючыя ідэі не толькі не згубіць, а нават і дзейней развіць, той, дараваны ім саміга нараджэнням, дар дзяцінства, дзе душа і сірца накіраваны на ішчада чалавека.

Літаратура

1. Бондарская, Е. В. Теория и практика личностно-ориентированного образования / Е. В. Бондарская. — Ростов на Дону, 2000.

2. Бородіна, О. С. Из опыта работы по приобщению детей к традиционной народной культуре / О. С. Бородіна // Начальная школа. — 1994. — № 10. — С. 17–19.

3. Грымаш, А. А. Народная педагогика беларуса / А. А. Грымаш. — Минск, 1999.

4. Кудрявцев, В. Т. Инновационное дошкольное образование: опыт, проблемы и стратегия развития / В. Т. Кудрявцев // Дошкольное воспитание. — 1998. — № 11. — С. 65–70.

5. Старжанская Н. С. Теория и методика развиця беларускага майстэрства пашылінку / Н. С. Старжанская. — Мінск: Тэхнолагія, 2000.

БЕЛАРУСКАЯ ЛІТАРАТУРНАЯ КАЗКА ДЛЯ ДЗЯЦЕЙ: ТРАДЫЦЫІ І НАВАТАРСТВА

Дзіна Зылевіч (Мінск, Беларусь)

У сучаснай беларускай дзіцячай літаратуре жанр казкі найбліжы ажтычна развіваецца. Пісьменнікі звязваюцца да традыцыйных фальклорных сюжэтав із разлізуемымі арытмічнай атмосферай, у якіх відчуваюцца літаратурная казка адпавядзе да эксперимент і артыстычнасці. Рэдактар, які працуе з літаратурай для дзяцей, адносічнае адпаведнасць рукоўства казак ўзбудзіць патрабаваннем.

Аб'ектам нашага даследавання стала беларускамоўныя літаратурныя зборнікі дзіцячых казак, якія падрыхтавала выдавецтва «Мастацкая літаратура» у рамках серыі «Казкі ХХІ стагоддзя». Чытаткі адрас — дашкольнікі і малодшы шкільных узростаў. Прывядзём імёны атуараў і назвы зборніку: Н. Бучинская «Прыгоды маленкай машынкі» (2008), П. Васюнічка «Каляровая Затока» (2008), А. Бутзіч «Прыгоды Віруса Шкоды» (2009), А. Масла «Як папі Чаротная на гости у Паланку бегала» (2010), А. Карлюхевіч «Зорні шліл белых гардзічак» (2010).

Наша мэтая была праанализаваць, як у сучаснай аутарской казцы студансціца традыцыі і наватарства. Пе-рэличным традыцыйным жанраміравія прыкметы казкі:

— анімізм і атраналамарфізм (жывёлы, расліны і нават предметы у казкі могуць размнажацца);

— каніфікт добра і зла з абавязковай перамогай добра;

— раздзяленне персанажаў на становчыя і адмоўныя;

— пакаранні і перавізваюць адмоўных герояў і узначарода станоўчых за высокія маральныя якасці;

— наяўнасць чароўнага предмета;

— адсутнасць дакладнай указанія на час і месца дзеяння;

— характерныя прымы сюжэтнай развіція;

— характерныя прыкметы стылю.

Назіваныя жанравыя прыкметы знаходзяцца адлюстраўніне у сучасных казках. Без анімізму і атраналамарфізму казка як жанр наўгур не можа існаваць, таму спыніцца на гэтым аспекце мы не будзем. Традыцыйныя каніфікты добра і зла у сучасных творах ніякда прадстаўлены не зусім трапічнымі для дзіцячай літаратуре персанажамі: камп'ютарнімі праграмамі і вірусамі, рапухамі і кузуркамі, рыбакамі і алхімікамі, аўтамабілімі і аўтобусамі і г. д. Напрыклад, у казты А. Бутзіча «Прыгоды Віруса Шкоды» з'яўляецца з аднаго боку кароль Віндайя Вінкі і яго памочнікі, а з другога — Вірус Шкоды. У казты А. Масла «Як папі Чаротная на гости у Паланку бегала» станоўчымі персанажамі з'яўляюцца чаротныя рапухі, страхаза Дазорца, Рыбец, а адмоўными — Глады юхуты і Пльзвунец шыракіны. Адмоўныя героі церплюц наяду ў сваіх эпічных задумках, а добрыя персанажы здзілісяніць свае мрэры. Папі Чаротная з названай казкі стала пачынальніцай новай дынастыі чаротных рапух. У Каляровую Затоку з аднайменнай казкі П. Васюнічкі перастала прычы атручаная пада, і уся вадзічна жыўніна, нарэшце змела жыць спакойна.

На папулярныя у наш час сталі казкі з зайлімальнымі сюжетамі, дзе каніфікт добра і зла адсутнічае. У казты Н. Бу-

чынскай, напрыклад, па задумыці аўтара пераважае пазнавальны аспект зместу і адмоўных персанажаў якія, што з'яўляюцца арганічнымі для абразанай гамы. Сларуды, пляжа сабе ўніца добрах і дзінных машин.

Што тышыцца чароўных предметаў, то трэба адзначыць, што ў сучасных літаратурных казках іныя сустракаюцца разлічныя, чым у народных. У аналізуваемай серыі твораў іх можна апніць толькі у «Прыгодах Віруса Шкоды». У Шкоды ёсць дылань-невідзімка, плячи-невідзімка, зоркальце, што дазваляе яму перамяшчацца па мікроскопічнай прасторы. Найунасць чароўных предметаў у гэтай казкі аблумена фантастычным і прыгодніцкім зместам.

Указанны на час і месца дзеяння у казках звязчайна абагульняюцца, таму што катэгорыі часу і простору, па устрыманні дзіцячай і малодшай школьнай узростаў — асноўных «спажыўщоў» казак — якіх не сформіраваліся. Аднак нараджэнца наступнай тэнденцыі: калі у народных казках дзеянне адбываецца «дадынным дауну», то творы сучасных атуараў пакідаюць уражанне, што ўсе адбываюцца ціпэр ці будзе зусім наядуна. «Трайдзеяўства царстваў» якіясць месца дзеяння сёня таксама непапулярна. Прастора, дзе адбываюцца падзеі, пры ўсёй абалгавіненасці звязчайна амежававана. Месца дзіксіны казкі П. Васюнічкі азначана так: «ёсць на сцене Каляровая Затока, дзе рыба сусід не ловіцца...». Падзеі казкі А. Бутзіча адбываюцца ў камп'ютары, а прыгody маленькой Машынкі — у гарах і на дарозе, па якой яна ездзіць то ў дзіцячы садзік, то у бібліятэку, то ў вэску, то па аўтаматыкі. Аўтары не удлакніласць, зде имена знаходзяцца затока, сажалка ці аўтаматыкі. Гэтая змена значнасці, важка, што назаваныя аб'екты дзеяння неаднайчы бачылі і могучы іх сабе узяць.

Цікава, ў азначаных аспекце з'яўляецца казка А. Маслы. Беларуская рашука перадаўшы вілюнку адлегласць, накіруваўшыся ў госьці да літускай п'ёткі. Гісторыя папі Чаротной пачынаецца на сажалках, з якой па Заходній Давіне яна трапіла на ўзбярэжжye Балтыскага мора у Палангу. Такім чынам, казка разлізуе пазнавальную функцыю: сочычаць за прыгадамі рапухі, дзіця атрымае звесткі з географіі.

Звернемся да архікі формы казак і праанализуем характарныя для гэтага жанра прыёмы сюжэтнай развіція. Традыцыйныя для казкі з'яўляюцца, напрыклад, наступніны прыёмы: важныя учынкі здзілісяніць тройчы (лічбы трох наотул мае магічнае значэнне), знакавыя падзеі адбываюцца падчас адсутнасці галоўнага героя... А. Бутзіч у сваім творы адбіграюць значэнне магічнай лічбы трох: ад гэтым сведчыць наядунасць трох смарцеў Віруса Шкоды, якія схаваюцца ў трапах дасканалых прыпазарах. Гэты аутар выкармістоўвае і другі распавядальнікі прымес сюжэтнай развіція ў казкі: небіяслека прыходзіцца да героя, калі кароль Віндайя Вінкі ў ад'ездзе... У казты А. Маслы таксама быва прыходзіць, калі папі Чаротная наядуналаася ў госьці да ўцёкі: падчас Вілікага наядуту блусу затынула ўсі яе сям'я.

У традицыйных прыкметах жанра казкі асаблівае значэнне мас стыль. Сучасныя ўгарты імкніца вытрымлівае пазтык жанра. У казках сустракаючыяся элементы:

- стылістичныя формулы: *жыла-была; ні ў казцы сказаць, ні праром апісан; не далека і не блізка, не высока і не низка; жыль-пажываць і дастро наўчаваць дуда спау ці котрата*; «Прыгоды Віруса Шкодзі»;

- таўтаграфічныя выразы: *дзвіносны ёлань, чарадзейная чары, забуйчыя забабы* («Прыгоды Віруса Шкодзі»);

- прыказкі і прымакі: *не біце дубцам, наўчайце слугамі; не лезь напірод бачкі у пекла; добрая слава на печы ляжычы, а блага па дарожкы біжычы; лепіи кенкі схачы, чым добры існі* («Як пазі Чаротна на гості ў Паліку бегала»);

- загадкі: *маленкі, ўдаленкі, скроў зямлю прашай; чывроеную шапачку знайшоў; на тонкаму дзераву жывіты нашы качаюць; на гару вялом, а на гары куверком; пляцёў птич цераз патоў дах, сеу на варотах у чыфраныя ботах* («Зоры шлях белых гарычнікаў»);

- імены персанажаў: *Ліса Патрікееўна, Тантыгы, Белык* («Зоры шлях белых гарычнікаў»).

Нельзя не адзначыць і трапясе ўжыванне мастацкіх образных сродкаў, характерных для фальклору: звычайна гэта эпіты, нараўнікі і метафоры. Яны арметнічны, запамінальны, дапамагаюць ўвесьці прядмет анісанім. Асабліва вызначаючыя ў гэтм сэнсе зборнік казак «Прыгоды Віруса Шкодзі», у яной дзе і яго казак («Маладынны клён») сустракаючыя наступныя тропы:

- эпіты: *чынчыткі пушчы, дужкі карані, кучараўчы чутрыва, шаптаптава кроня, пуканчына серда, працавіты вірусы*;

- метафоры: *азеры з нягневісімі зоркамі пераміраліся сваімі бліскітымі вочымі, Клен дўжыні караніні моцна за зямлю тримаўся, кучараўчы чупрыйнай за воблакі чапляўся, а рукамі-глінамі хмары разглажыў*;

- парадунні: *Мышка кручудца, як вірок, Жучкі-Карае-ны наўпліліся на Клен - нібы чорная хмары атупіла дрэва*.

Ужыванне мастацкіх тропаў усе ў такі амбехванане, што абулюена спецыфічнай чытальнікадарасу аркады казкі. Сродкі мастацкай выразнасці інтараўюць ад чытальніка вобразнага мысленія, а ў дзяцей дашырольнага і малодзечнага цыклічнага узросту лінія яшчэ не сформіравана. Дзецы прыхыльнікі стаўніц да ўвасаблення, таму што іх упрыманне рэчанскасці характэрэзуецца анимізмам і антранамірам. Арганічным для маладзечнай чытальніцы з'яўляецца параўнанне, яно дзамагае ўвіць прядмет. У якасці другой часткі парадунні на павінен выступаць апісаны прядмет, зраумелая з'яз.

Дзецы не любіць анісанім, айдаць перавагу дынаміцы, хуткім развиціем іздед. Казакі ж апісані і уключошаючы ў тэкст, яны павінны быць ахарактарызаваны падрабізга, яскрава, што дастаўляе дзіцяці добру юхі, наявіт садесніц з тымі, што здаюцца звычайны. Напірвалі, што існі такая у маладзечнай чытальніцы камп'ютарная мыш, як апісала А. Бутыгіч: *Мела ёні дудгі віхлясты хвосцік, якога ні ў адной хатній мышы не быўся. Носткі блеклікі, сама металевым бліскам адлівае, а блузы ўпачынае венчыкі свеціцца. Зречи на такую прыгажунку, і сама рука цікенеца, каб падзядзіц!*

Мы сіліца ахарактарызувалі традыцыйныя прыкметы жанра казкі і новыя падхіды да пэўных элементаў зместу і формы. Адзначыны асноўныя тэндэнцыі ў разьвіціі сучаснай літаратурнай казкі. Першая тэндэнцыя – пазнавальная скіраванасць жанра. Аўтары атдаюць перавагу казкы, якая не столькі выхойдзе, сколькі наўчулася, да познанія веды з розных галін науки ці сфер жыцця. У аналізум кніжнай серыі выхаваўчыя аспекты зместу пераважае толькі ў зборніку А. Карпіковіча.

Пазнавальная значэнне кнігі А. Бутыгіча акрэслена яго тэмай, якую можна вызначыць як «таемніцы сусветнага се-цва». Чыталь, які ведзе пра інтэрнет і з пузані ступені ўмее кірмістца камп'ютарам, назігае мінуўшыя з казкамі, усвідоміць засемасіяль усіх яго элементаў, канкрэтэзае прызначэнне мадмазы, прытвара, прадсара, мантора і іншых прыстасаванняў, а таксама наўчыцца аспоўным прынципамі быспеччай работы з камп'ютарам.

Н. Буўніцкая ў сваіх кнізах дае інформацыю аб тым, якія правы і авабакі маюць вадзіцца, якога дагады патра-

бус аўтамабіль. А. Масла прапануе шмат цікавых звестак пра флюору і фану нашай краіны. У кніцы зборніка падаюцца «звесткі паводле Чырвонай кнігі Беларусь», дзе можна прычитаць інфармацыю пра галоўныя дзеючыя асобы кнігі: чарнотную рапуху, дазорду-ўладара, гнейкіна невядомага, жамчужну звычайнай, гладыша жоўтага. У гэтых жа выданіях ёсьць географічныя звесткі, што адзначалася вінэй. Кніга П. Васічэнкі таксама мае бібліятэчную скіраванасць, аб гэтым следчыць і падзасловак «Экалагічна казка». Тут чытак адкрысе для смет воднага жыцця, дасведцацца аба такіх маладзечных насельнікоў вадзёмаў, як вадзяны клоп, хаухуя, слімак.

Пазнавальны аспект зместу дазваліс аўтарам казак уводзіць у тэкст неявідомыя дасцім словамі, тым самым пашыраючы скіраванасць запаса чытачата і яго веды. Трэба адзначыць, што письменнікі ѡўдаюць у тэкст новую лексіку, арментуючыся на спецыфіку чытацька адреса. Чытачы дашкольнага і мадодзяшнага ўзросту нечно не ў поўнай ступені вадоўдаць тэхніку чытання, ім цікавіца адрыцацца ад тэксту, каб прачынціц каментарі і пасленін, таму неізмінныя слова пешы лепіць разам з сінтоніямі ці тлумаччы пешастрону ў тэксті. Напрыклад, А. Бутыгіч ѡўдаюць навуковыя слова «фальсіфікат»: аўтар тлумачыць яго тут жа, у тэкст, з дапомогай спонімаваў: *Гэта фальсіфікат, падробка. Падомн, адным словам*. Н. Буўніцкая, каб пашыріць веды чытачоў, зрабіла сваю гравінку Машынку вельмі даціціўлай: *Ца апошні дні яны, напрыйклад, вывучыла новыя словамі: апікі - тады купляюць пекі, бібліятэцка - тут чытывают цікавыя кнігі*.

Другая тэндэнцыя – імкненне зрабіць дзіцячыму кнігавак і дарослым. Некаторыя аўтары ствараюць казкі філасофскі, прыгнавай скіраванасці (Р. Баранікова, А. Масла). Усі казкі аналізум кніжнай серыі з задавальненінем упірмішаць і дарослыя чытачы, але асабліва адмістнай у гэтм сэнсе з'яўляецца книга П. Васічэнкі «Каліровая затока». Тут ёсць пласт зместу, які у поўнай меры будзе зразумелы толькі дарослым, таму баксы, якія будуть чытаць зборнікі дзеючым, не толькі парадаюць дзіця, але і самі атрымлююць задавальненіне. Прывідзёць іскаслыкі пытат. Першынаж зборніка Апантанін Рыбалоў апраудае сваё імя: *Злой-вірбук, смагтараграфеуцца з эю, пасцілеу на носік і вінусікі назад у ваду*. Пра наўдульную рымбалку на Каліровай Затодзе аўтар піша так: *Лаўбі ён на чарвікі, на кукурку, на жук-скакареба, на пражаны гарох, на печаную бульбу, на бачан, на баклажан, на батон і на французскі адзякон - ды ўсё без даждага поспеху. Так што не было яму ў той дзень з кім смагтараграфаўцца і пасцілавацца*.

Трэцяя тэндэнцыя – памышлэнне культуры рэдакцыйнай выдавецтваў падзіртоўкі кніг. Мы не станем пад сумненне якасць работы рэдактараў савецкага часу. Праца з тэкстам была глыбокая, неад্রэдагаваныя творы не магілі трапіць да чытальні (на жаль, сенін такое не рэдкісць). Найвызвітайшай аўтэнцыі заслугаўваеть і савецкая школа ілюстраціі дзіцячых твораў. Гівароўцы пра памышлэнне культуры рэдакцыйнай-підзавіскай падзіртоўкі кніг, мы макем на ўзлес пе твор, а менинта выданіе, дзе з тэкст, і ілюстрацыі, і ўсе кампансцітава дасведцацаваць апарат, і якісць паперы, і колер фарб, і фармат выдання прадуманы і ўтвараюць адзінства, садзейнічайць реалізаціі задумы аўтара твора і аутара серыі.

Адзначыўшы удалу задумку аўтара серыі «Казкі XXI стагоддзя» Алены Маслы, а таксама супрацоўніку выдавецтва «Мастацкая літаратура»: кнігі пачынаюцца ўстурным словам аўтара з заканчвацца словамі мастака-ілюстратора. Аўтар у сваім уступістым слове акрэслівае задуму, прычым, якія падарылі цікавую книгу, прыцягваючы увагу да іх фотадзімкаў. Ілюстравані зборнікі аналізумай серыі Наталія і Альса Кібко, Алены Йрмолінка, Марыі Лось, Ян Жывібля. Кнігі падзрукаваны на якіснай афсетнай паперы, маюць нестандартныя, наявічныя формат – $84 \times 100 \frac{1}{16}$. Тыпаграфікі работы таксама выкананы на высокім узроўні.

Падводнічы вынік, адзначым, што ў сучаснай літаратурнай казкі традыцыі і павінтарства арганічна спалучаюць

ца. Жанровые прикметы злосту і формы казкі аутарамы вытрымліваюцца. Разам з тым, письменнік пашыраюць магчымасці традыцыйнага жанра: у алборы персанажу, у адсугнісці яўпія выражаната канфлікта добра і зла, у лакалізацыі прасторы, у дамінаванні пазнавальнага аспекта злосту. Спэцыялісты выдавецкай справы са сваіго боку пропаноўшы яксыны, прыгожы выдады, якія сведчачы аб тым, што працаўвалі над імі таленавітыя людзі з вялікай любоўю да дзяяцця.

ФОРМИРОВАНИЕ ЭТНОКУЛЬТУРНОЙ КОМПЕТЕНТНОСТИ УЧАЩИХСЯ ПРИ ИЗУЧЕНИИ РКИ

Инга Киквидзе (Кутаиси, Грузия)

Современная методика обучения иностранным языкам ориентирована на формирование у учащихся реальной коммуникативной компетенции, способной обеспечить адекватное общение и взаимопонимание в современном обществе. Подготовка молодежи к жизни в полиглутурном мире – важнейшая задача, на решении которой нацелено университетское образование. В докладе Международной комиссии по образованию отмечается, что одна из важнейших функций обучения – научить людей жить вместе, помочь им преобразовать существующую взаимозависимость государства и этносов в сознательную солидарность. В этих целях образование должно способствовать тому, чтобы, с одной стороны, человек осознал свои корни и тем самым мог определить место, которое он занимает в мире, и с другой – привить ему уважение к другим культурам [2, с. 52].

Безусловно, только через постижение собственных корней, уникальности своей культуры и языка, на основе осмыслиения культурных ценностей собственного народа возможно формирование чувства уважения к другим культурам, способности видеть, признавать их своеобразие и ценность.

Этнокультурное обучение последовательно осуществляется в течение всего процесса воспитания и обучения.

Основная роль иностранного языка в комплексном процессе приобщения учащегося к «чужой» культуре определяется тесной генетической связью языка народа с его культурой, менталитетом. В современной лингвистике, для которой характерен углубленный интерес к вопросам соотношения языка и сознания, образа мышления народа, подтверждаются положения о специфике национальных концептосфер, о значимости изучения языковой картины мира для понимания специфики национальной концептосферы, о необходимости изучения языка с ориентацией на приобретение лингвокультурологической информации.

В процессе преподавания русского, как и любого иностранного языка, следует обязательно учитьывать данный фактор, поскольку овладение иностранным языком – это не только изучение его лексической и грамматической систем, а также знакомство с другим миром, с иным мировидением, с особыми семантическими наполнением. «Изучить чужой язык не значит привесить новые ярлычки к знакомым объектам. Овладеть языком – значит научиться понимать анализировать то, что составляет предмет языковой коммуникации» [1, с. 382]. Здесь уместно вспомнить грузинскую пословицу Челавек столько раз человек, сколько языков он знает.

Безусловно, в процессе обучения иностранному языку невозможно усвоить все стереотипы, характерные национальной языковой картине мира, поскольку, по мнению исследователей, они относятся к сфере бессознательного. Стереотипы родной культуры так или иначе будут определять восприятие культурных стереотипов изучаемого языка [3, с. 18]. Тем не менее, задача состоит в том, чтобы максимально углубить знание изучаемого иностранного языка, расширить круг информации о фоновом наполнении коммуникативных единиц.

Этнокультурный материал, используемый для формирования этнокультурной компетенции студентов, многообразен. В вузовской практике можно выделить два основ-

Літаратура

1. Беларуская дыячая літаратура: вучб. дапам. / А. М. Макарэвіч [і інш.]; пад агулем, рэд. А. М. Макарэвіч, М. Б. Яфімавай, - Мінск: Выш. шк., 2008. - 688 с.

2. Какая книга нужна книжке: чего не хватает национальной детской литературе // Знамя юности. - 2 января (№ 1). - 2009. - С. 26-27.

ных способа преподнесения студентам лингвокультурологической информации: 1) введение в программу специальных курсов, нацеленных на изучение страноведческой и культурологической информации, таких, как: страноведение, введение в славянскую филологию, лингвокультурология, фольклор и т. д.; 2) последовательная этнокультурная ориентированность обучения иностранного языка, которая реализуется практически на протяжении всего периода обучения.

Университетская программа по иностранному языку, нацеленная на овладение студентами русским языком на втором сертификационном уровне, предполагает достаточную высокую степень лингвистической и эксплатинистической корректности при решении коммуникативных задач. Для этого необходимы фоновые знания, которые невозможно приобрести лишь в процессе изучения теоретических дисциплин. Формирование коммуникативных компетенций в основном происходит на практических занятиях по русскому языку, включающих работу по всем четырём направлениям, аспектам – аудированию, чтению, письму, говорению. Обогащение речевых возможностей студентов этнокультурной информацией реализуется, с одной стороны, с помощью тематически подобранных и систематизированных материалов об истории, географии, быте, государственном устройстве и т. д. страны изучаемого языка.

В таком процессе информативно наиболее значимыми являются языковые единицы – слова и фразеологизмы, так называемая безэквивалентная лексика, в основном отражающая особенности природных или социально-политических явлений, быта и менталитета народа. Имена эти слова являются ключом к пониманию специфики национальной языковой картины мира. С воспитательной и образовательной точек зрения богатейшим материалом являются паремии, фольклорные образы, которые, благодаря своей художественной силе, глубине и жизненности, в известном отношении служат нормой и образцом. Язык пословиц, поговорок, загадок, прибауток – образец живой народной речи – характеризуется ярким этническим колоритом и с наибольшей полнотой отражает культурные ценности народа.

На занятиях смызантизация таких единиц и образов, их введение в сферу коммуникативной компетенции учащихся происходит в основном в процессе работы над текстами. Поэтому правильный, продуманный подбор текстов имеет огромное значение. Тексты или фрагменты текстов должны соответствовать познавательным и коммуникативным потребностям студентов, что будет способствовать положительной мотивации учащихся, углублению их интереса к изучаемому иностранному языку и народу – носителю этого языка. В качестве текстового материала, в основном, безусловно, отбираются образцы художественной литературы или фрагменты из произведений. Культурологическая ценная информация, представленная в художественном произведении, в силу создания эстетической установки, побывает интереса учащегося и лучше запоминается.

Однако следует отметить, что тексты, отбираемые для работы в целях изучения языка, должны быть разнообразны в жанровом отношении, чтобы учащийся смог охватить всю многокрасочную палитру типов речи, ознакомиться с стилистическими особенностями текстов различных жанров. Например, без соответствующего анализа особенно-